

киритъ ѝ подаватъ да ухапе нѣкой предметъ, а презъ това време налѣгатъ шията ѝ, и змията изпуска всичката си отрова. Зрителитѣ, разбира се, не знаятъ за тая хитростъ, и ако после факирътъ бѣде ухапанъ отъ змията и отровата ѝ не му причини никаква вреда, публиката си мисли, че това се дължи на „магьосническата“ сила на факира, чрезъ която той е станалъ неуязвимъ за страшната змийска отрова.

Веднажъ азъ едва ли не станахъ жертва на отровата на една гърмяща змия. Току що бѣхъ се завърналъ отъ пжтешествие и преглеждахъ намиращото се въ звѣрилницата ми помѣщение за влѣчуги. Изненаданъ останахъ отъ неприятна миризма на мърша, която се усѣщаше тамъ. Потърсихъ внимателно и видѣхъ въ жгѣла на единъ сандѣкъ съ телена мрежа два трупа на гърмящи змии, които лежаха между нѣколко живи. Искахъ да изхвърля мършата съ металическата лопатка въ подвижния отворъ на сандѣка, та се наведохъ близо надъ него. Единиятъ трупъ отстранихъ доста скоро, но другия, който се намираще подъ две живи змии, представяше затруднение. За да го махна, трѣбваше да прогоня змиитѣ отъ мѣстата имъ. Едва почнахъ да привеждамъ това въ изпълнение, дветѣ змии, особено по-голѣмата, сякашъ се обидиха, че искамъ да разваля спокойствието имъ. Когато приближихъ лицето си къмъ телената мрежа на сандѣка, за да разгледамъ по-добре положението на трупа, по-голѣмата змия се хвърли съ необикновена бързина и разтворени челюсти къмъ мрежата. Тя стискаше съ зѣбитѣ си, доколкото ѝ бѣ възможно, металическото препятствие и впрѣсна въ менъ отровната си течностъ. На другия день по лицето ми се появиха мѣхурчета, а по рѣжава на палтото ми се оказа мѣста покрити съ нѣкакви зелено-сиви кристалчета. Нѣмаше съмнение, че ако отровата бѣ попаднала въ нѣкоя драскотина на лицето ми, азъ бѣхъ обреченъ на сигурна смъртъ.